

en Foringelse, som vi den Gang ikke mente havde været nødvendig, da man ved at fastholde sine Krav kunde have gennemført dem ogsaa i det andet høje Ting, og efter at der tilmed er sket et Flertalskifte i det andet høje Ting, tror jeg, at ærede Medlemmer vil forstaa, at det Parti, jeg tilhører, fuldt ud kan slutte os til det her foreliggende Forslag, at der er fuld Konsekvens i hele vor hittidige Stilling paa dette Omraade. Vi har paa ethvert Trin søgt at faa Sagen gennemført saa godt som muligt. Da det ærede Medlem og hans Parti havde Flertal, mente vi, at det var deres Pligt at gennemføre den, nu sidder vi selv paa dette Omraade med Flertal og vil derfor gennemføre den saa godt, som vi ønsker den, men vi er glade ved al den Tilslutning, vi kan faa, ogsaa over den velvillige Behandling, som det ærede Medlem fra Gudme (Emil Petersen) faktisk lovede. Jeg hører til dem, der har været overordentlig bange for, at den historiske Traad i denne Sag skulde briste, netop fordi Arbejdet har været saa uhyre langvarigt, har været 65 Aar, netop fordi der er nedlagt saa stort Arbejde i denne Sag. Hvad der egentlig er ofret for at faa denne Sag frem, er maaske ikke mange klare over. Hvad f. Eks. Pressen har gjort sig for Anstrengelser — jeg tænker ikke mindst ligesom for paa den socialdemokratiske Presse —, hvad den i de snart over 20 Aar, hvor jeg har været med, har afsløret af Retsvildfarelser, og hvad der egentlig er gjort af Arbejde, vist af Interesse, bragt af Ofre, det tænker maaske de færreste paa. Hvad der alene er arbejdet i Kommissioner, i Folketingsudvalg for denne Sag, det er i Virkeligheden uhyre. Ingen har været mere ængstelig for, at Traaden skulde briste, for, at vi ligesom skulde staa paa bar Bund og begynde forfra igen efter 65 Aars Anstrengelser, end jeg, og jeg glæder mig derfor over, at den højtærede Justitsminister nu er med til at knytte Traaden og ikke klipper den over. Vi revolutionære Socialdemokrater kan somme Tider have stærk Sans for den historiske Udvikling, og man vil, naar man har fulgt det socialdemokratiske Arbejde her i Rigsdagen, erkende, at vi meget ofte hører til dem, der er mest angst for, at den historiske Traad skal klippes over. Jeg tør paastaa, at vi virkelig har haft Sans for denne Side af Sagen, og jeg tør sige — jeg tror, ingen kan bestride det —, at jeg paa dette Punkt nærer den største Pietet for Forgængerne, for alt det Arbejde, der

er gjort siden 1849 i denne Sag. Jeg tror nu, at Stillingen er en saadan, at vi kan gennemføre en Retsreform, der vil blive betydelig mere tilfredsstillende, end den vilde være blevet i 1908—1909, og derfor heller ikke vil medføre saa mange Skuffelser. Thi jo længere der arbejdes, jo mere gælder det om at komme til et Resultat, hvorefter der ikke opstaa Skuffelser.

Jeg har haft Lejlighed til at nævne de tre Punkter: Anklageprincippets fulde Gennemførelse, Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen og Udtagelsen af Nævningerne. Saa er der endnu paa et fjerde Punkt et betydeligt Fremskridt, det er med Hensyn til Offentlighedens, Pressens Stilling. Jeg glæder mig over — jeg synes desværre lidt i Modsætning til den ærede foregaaende Taler (Emil Petersen) —, at den nuværende højtærede Justitsminister giver Pressen bedre Arbejdsvilkaar, end den vilde faa efter Lovene af 1908 og 1909. Jeg er tilbøjelig til at mene, at man burde gaa videre, og vilde, hvis der ellers kunde opnaas Samstemighed derom, gerne være med til at faa den Paragraf ændret, der handler om Sager, hvori Nævninger medvirker, og hvorefter Dommerne faar Myndighed til ved særlig Kendelse at udelukke Offentligheden. Jeg frygter ikke for, at Pressens Omtale af saadanne Sager skulde paavirke Nævningerne forderveligt. Dette, at bilde sig ind, at man kan udtage nogle Mennesker, der ikke har Begreb om Sagen, og saa ligesom sætte dem ind i Celler og stoppe deres Øjne og Øren til, saa at de slet ikke maa danne sig noget Billede af Sagen, tror jeg er en Teori. Jeg tror ikke, der er mindste Fare ved, at de, ligesom hele Retsplejesystemet, arbejder under fuld Offentlighed.

Naar jeg her taler om vor Stilling, vil jeg til syvende og sidst sige, at et Vidnesbyrd om, at denne Sag gaar den rigtige Vej og ikke spænder over mere, end der maa være baade Mulighed og Sandsynlighed for at faa gennemført allerede i denne Samling, ser jeg deri, at en af de Mænd, der har udfoldet den allerstørste og mest varmhjertede Interesse for Sagens Gennemførelse og derfor ligesom Socialdemokratiet — for saa vidt i Modsætning til den højtærede Justitsminister — mente, at da Loven var vedtaget endda to Gange, og det Parti, der havde vedtaget den, fremdeles sad med et Flertal, med Regeringsmagten, saa skulde den ogsaa gennemføres, — den Mand, jeg sigter til, er selvfølgelig Professor Munch-Petersen — har i sidste Nummer af Ugeskrift for Rets-